

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviargual

L'ESTIU, LA TRANQUIL·LITAT I UNES MOTOS

Com que som en època d'estiu, és un temps en què tot s'obre, s'amplia i canvien les rutines de quasi tots. Excepte per a alguns que van sempre molt accelerats en tot el que fan, crec que a una majoria la vida se'n alenteix. Es pacifica l'ànima, els horaris de treball es flexibilitzen, la feina acostuma a disminuir, els dies (tècnicament) són més llargs i en un moment o en un altre acaba arribant la gran aturada anual, les vacances. Fa un temps, s'ha posat de moda la paraula desconnectar i tothom és forçat verbalment a practicar-la o es corre el risc de ser vist com un element pertorbador. A més a més, tant als que estiuegen com a la minoria que treballa, la calor els frena el ritme per una qüestió fisiològica i crec que afegeix raons als meus arguments. Tard o d'hora, en algun moment del dia molts acabem asseguts en una terrassa dividits en grups d'activitat. Els uns es dediquen a mirar

la pantalla del mòbil amb fruïció, d'altres conversen amb els companys de taula i d'altres, els menys nombrosos, a observar el que els envolta. És quan tenim més disponibilitat de sortir fora, els amics ens hi arrossequen, tant els habituals com els esporàdics, aquells que ens costa de veure sovint per mandra, per llunyania entre els dos o per la raó que sigui. Aquests grups humans en contacte, en aquest període que tot és ple de gent, sembla que tots coincidim en llocs recurrents o de moda. I ens barregem els que no volem gaire més que alguns sopars tranquils, fruit de la gastronomia i la conversa calmada amb els que opten pel soroll i la festa, com a rept final de la nit en la qual el seure a taula només és un tràmit o un preliminar per a emocions i estridències més grans. És evident que les topades entre els drets dels silenciosos i els dels efervescent i cridaners sempre acaben amb victòria dels segons, perquè en exer-

cir-los es carreguen els dels altres sense cap possibilitat de compensació. Els uns poden i volen cridar mentre els altres prefereixen la pau, sigui a casa o en un lloc públic. Com que les finestres acostumen a ser obertes i les entaulades es fan a l'aire lliure, ja tenim aquí els conflictes. Mirant als extrems, hi ha puristes que són capaços de posar denúncies contra els que s'esveren més del compte o no tenen cap consideració pel seu entorn, i aquests poden arribar a enervar-se violentament si algú els crida l'atenció. Amb una sincera voluntat d'haver d'assumir com un fet que la gatzara és per tot arreu i amb ganes d'oferir la meua comprensió, l'única solució activa és moure's cap a localitzacions poc conegudes que aportin la pau i la possibilitat d'escoltar fins i tot els ocells nocturns com a remor de fons d'una tertúlia. Tenim pobles menuts, alguns de minúsculs, amb poca població i quasi tots dispo-

sen de fondes on es menja bé i, a vegades, amb pau monàstica. Acudir-hi pot implicar un bon desplaçament amb cotxe per carreteres sinuoses que per falta de costum s'han tornat incòmodes per a la gent d'avui, però sens dubte que la recompensa compensarà l'anada (i la tornada). Arribes, t'instal·les i de cop i volta, prop de mitja nit, apareixen amb ganes de sopar al mateix lloc cinquanta motoristes amb les seves corresponents motos i alguns acompanyants. Tots d'una certa edat, en la qual mostrar els cabells blancs i el poder de la seva màquina fent-la pujar de revolucions per generar un soroll eixordador al davant del restaurant escollit per ells i per mi, sembla que hauria d'haver quedat enrere. Tots els que n'hem tingut una, en algun moment de la nostra vida l'hem fet servir per cridar l'atenció amb grinyols de rodes o amb accelerades decibèliques, però vàrem perdre l'hàbit al final de l'adolescèn-

cia. D'altres no. Dues rodes a motor i soroll és una associació tro-nada, pròpia d'immadures que no tenen clar el que volen ser quan siguin grans, sobretot perquè ja ho són. L'escena és d'aquest dis-sabte passat a la nit, quan van arribar-ne desenes i desenes en una vila que va canviar la calma per l'astorament. Roncs de benzina cremada en arribar i en marxar molestaven des d'un tolerant com jo fins al gos més aprensiu que va sortir fugint. Muntaven a les seua màquines individualment o en parella. I en aquest punt, una interessant reflexió per al feminisme actual. A sobre d'una motocicleta de gran cilindrada hi poden anar una o dues persones. No recordo haver vist mai que la pilot fos una dona i el «paquet» un home. Estic segur que si fossin elles les conductores majoritàries, el soroll seria lleuger, poc perceptible, el just. Però ells potser arribarien amb tambors, per deixar clar que és estiu i que ells són allà.

SIMONE VEIL (1927-2017)

PARTICULAR

PERSPECTIVA

Jaume Farguell i Sitges

PRESIDENT DEL CASAL D'EUROPA AL BERGUEDÀ

Frànça ha volgut que Simone Veil fos sepultada amb tots els honors al Panteó de París, al costat dels eminents difunts de la història del país: Victor Hugo, Voltaire, Marie Curie, Rousseau, Émile Zola... El dia 16 d'aquest mes de juliol, la convençuda europeista i implacable defensora dels drets de la dona, hauria complert els 90 anys, si no ens hagués deixat dues setmanes abans. Personalment servo d'ella el viu record d'aquell sintètic col·loqui que vaig mantenir-hi després de ser-me presentada per un amic eurodiputat al Parlament Europeu d'Estrasburg, a principi dels anys 90, i que m'oferí l'oportunitat de contestar-li, en termes obviament interessats, a la qüestió que, amablement d'entrada i en aquests termes ella em formulà: «Coment ça se passe aujourd'hui en Catalogne?».

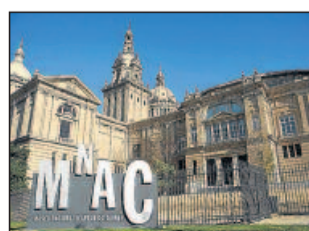
Simone Jacob (aquest era el seu nom de naixença) constitueix un remarcable cas de supervivència als cruels horrors del règim nazi. La seva família, jueva, culta i laica, ben integrada a la societat francesa, es desenvolupava plàcidament fins a l'any 1940, quan amb l'ocupació alemanya començà a sofrir, entre altres discriminacions, la de la prohibició al seu pare, André Jacob, de l'exercici de la seva professió d'arquitecte. Però el cop dur i implacable es produí el març del 1944 quan tota la família fou deportada al camp d'extermini d'Auschwitz, on ben aviat el pare i el germà Jean moriren executats. Poc després Simone, que aleshores tenia setze anys, amb la seva mare i germanes foren transportades en miserables condicions al no menys sinistre camp de Bergen-Belsen. Allí la mare morí de tifus i a la nostra heroïna li fou possible salvar in extremis la vida i escapar gràcies a l'ajut de la polonesa guardiana del recinte. Acabada la Guerra Mundial i superats brillantment els estudis de Dret i Ciències Polítiques, Simone contragué matrimoni amb Antoine Veil, el seu company inseparable, que li donà tres fills. De ferma i incorruptible personalitat, Simone no acceptà mai sotmetre's sistemàticament als dictats de cap partit polític, mantenint tothora una posició independent, que li féu guanyar prestigi en tot l'arc parlamen-

tari francès i que li va merèixer ser nomenada directora d'Administració Penitenciària. Arribat l'any 1974 era ja ministra de Sanitat del govern centrista de Valéry Giscard d'Estaing, des d'on esdevingué l'ànima de la transcendental aprovació de la llei de despenalització de l'avortament, tan ansiosament esperada per centenars de milers de dones, com també motiu d'acèrrimes crítiques ultraconservadores, fins i tot per part d'algun diputat del seu mateix grup, que qualificà Veil de «la supervivent d'Auschwitz que porta els fetus als forns crematoris». Però cal no oblidar tampoc, en la trajectòria política de Simone Veil, la seva dimensió europeista. Que li venia ja dels somnis d'aquells difícils primers anys de la postguerra quan anhelava una Europa unida on, per primera vegada a la història, la gent no hagués de patir les misèries d'un conflicte bèl·lic. Uns somnis, els seus, ja molt anteriors a aquell 1957, quan els grans líders unionistes com Adenauer, Monnet i Schuman van dissenyar l'Europa Unida. I fou ella, precisament, del 1979 al 1982, la primera dona presidenta del Parlament Europeu, on després romanagué com a diputada fins al 1993, any en què tornà a ser nomenada ministra del govern francès, aquesta vegada al departament d'Afers Socials i Sanitat. Per la mundial repercussió de les seves

Simone Veil als anys 70

lluïtes a favor dels drets de la dona, i d'una Europa pacífica i unida, l'homenatge pòstum a Simone Veil ha tingut universal repercussió més enllà de la cerimònia al Panteó de París. Ben profundament, a banda dels brillants resultats de la seva executòria política, no puc deixar de subratllar l'exemplificadora lliçó d'aquesta adolescent jueva per a la qual tots els infortunis de la guerra i de l'Holocaust, lluny de covar-li desesperances o rancors, tingueren la virtut de modular en el seu esperit una indomable capacitat de resistència fosa amb la humanitària saviesa que li feren sovint afirmar que «el dolor és l'arrel del coneixement».

Visita el amb Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres oficines i obtindreu **DUES ENTRADES GRATUÏTES** per subscripctor. (Oferta limitada)